

Dün İsmet Özel’le alakalı bir iki kelam etmem gerekti. Şair değilim, şiirden pek anlamam, daha doğrusu şiirin sadece başka şiirler vasıtasıyla *aklen* değil *zevken* idrak edilebileceğine inanırım. O nedenle şairliği konusunda eleştiri yapacak durumda değilim, pek severek okuduğumu da söyleyemem açıkçası ama bu ona mahsus bir durum değil, haiku veya rubai formu dışında pek şiir sevmiyorum zaten.

Neyse de, İsmet Özel zamanında Bosna Hersek ve Çeçenistan bayraklarını sevmediğini söylediği bir konuşma yapmış. Mursi’nin öldüğü gün bunu “Mursi’yi kahraman şehit olarak görmüyoruz” diye biri paylaşmış, bu da benim önüme düştü. Bunun cevabı aslında kısa, uzatmaya gerek yok, *defol git* kimi ne görürsen gör deyip geçmek lazım ama bu akli dengesi meşuk şairi fazla ciddiye alan bir kitle var.

Ne biliyorum kendisi hakkında? Bu adamcağızın *Türk şiiri benim* diyecek kadar yüksek bir egosu var, ancak bir yandan da kendini 2019’da değil de 1919’da gördüğünü, mefkuresinin temeline *İstiklal Marşı* gibi, kendi şiirlerinin ekserisinden zayıf bir şiiri yerleştirdiğinden anlıyoruz. Türklük vurgusu *kafirle savaşan müslümana Türk denir* gibi yüz yıl önce *ulus bilinci yeni oluşurken* bir ihtimal anlamlı olabilecek ama artık miadı dolmuş bir tariften hareket ediyormuş gibi yapıyor ama uygulamada bugünkü sığ milliyetçilikten fazla uzağa gitmiyor. Sen *Türk* derken bir şey anlıyor olabilirsin ama memleketin geri kalanı bunu cari ulus devletin halkı olarak anlıyor. *Müslüman olmayan Türk olamaz* diyorsun ama adam cebinden kimlik kartını çıkarıp, *hem Ateistim, hem Türküm, sana mı soracağım* dediğinde bağırıp çağırmak dışında vereceğin bir cevabın yok. *Türk* dediğinin efradını cami, ağyarına mani bir tarifi de yok, onun için bildiği tek iş olan laf ebeliği yapmaya devam ediyor.

Yirmi yıl önce yazılarını okurdum, hala da okusam seveceğime inanıyorum ama genel manada *ne yapmalı?* sorusunun cevabı yoktur yazılarda. Hayatın çok karışık, müslüman olmanın da çok zor olduğunu anlarsınız. Yazıların sonunda hoşça vakit geçirmiş olursunuz ama hayatla (bir müslüman olarak veya insan olarak) nasıl mücadele etmek gerektiği konusunda pek de bir fikir vermez. Kendi faaliyetlerine bakınca da, memleketin en önemli derdi oymuş gibi bir Osmanlıca merakı, (ki şahsen işime gelir çünkü ben de onun açtığı dükkanın yanına kendi dervaze dükkanımı açarım), *dünyayı biz kurtaracağız ama bizi kimse anlamıyor* minvalinde bir takım romantik hareketler, *İstiklal Marşını* eski bestesiyle icra etmek gibi hoşluklar var ama o kadar işte. *Başörtülü kızlar felsefe bilmelidir* gibi benim de itiraz etmeyeceğim, ama şahsen *felsefeden önce oturup kalkmasını, bir evi idare etmeyi bilseler daha iyi olmaz mı acaba?* diye aklıma gelen yazılar var bir de... Ben de felsefe bilen kızlarla takılmayı daha çok seviyorum ama yemek yapmayı bilmesine daha çok değer verdiğim yaşlara geldim.

İsmet Özel’in olduğu bir hayatı, olmadığı bir hayata tercih ederim, tabii ki çeşni olarak çok hoş, lezzetli bir adam. Bununla beraber kendini komikleştiren bu kocaman kibir, herhalde şairliğin mütemmim cüzü bir arıza. Asıl mesele onun bu komik kibri de değil aslında, onun *gerçekten* söylediği adam olduğuna inanan insanlar.

Sonra tabii 6 senedir bir zindanda çürüyen, zulümle öldürülmüş, fikrini beğenin veya beğenmeyin, serbest seçimle işbaşına gelmiş bir adamın rahmete erdiği gün, *biz aslında onu pek sevmeyiz, çünkü*

kalın türküz diyen adamlar türüyor. Otur, *üstad* bildiğin adam bugüne kadar kaç gün hapis yatmış, onu bir düşün, ondan sonra sırf insan olarak, müslüman olarak, mazlum olarak, *Amerika'yla edebi mastürbasyon yoluyla değil, gerçekten savaştığı için öldürülmüş* Mursi'ye bir rahmet dile, ondan sonra kendi edebi mastürbasyonuna devam edersin. Ben İsmet Özel *markasını* bu temsilcileriyle biliyorum artık. Onun için de şöyle demiş, böyle demiş, pek umurumda değil.

Bataklıktan şikayetim yok, hoş çiçekler var, uzaktan görüntüsü de güzel ama sivrisineklerin bataklığı tek dünya sanıp, bizi de sokarak buna ikna etmeye çalışması rahatsız edici.